

Arrest

nr. 288 078 van 25 april 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 januari 2023 houdende de betekening verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat J. WOLSEY verschijnt voor verzoeker en van advocaat L. DE MARTELAERE, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 september 2022 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

Op 16 september 2022 werd hij gehoord in het kader van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening).

Raadpleging van de 'Eurodac'-database leerde dat de vingerafdrukken van verzoeker reeds werden geregistreerd in Zweden in het kader van een internationaal beschermingsverzoek.

Op 22 september 2022 gaf Zweden zijn akkoord met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18 (1)d van de Dublin III-verordening.

Op 27 september 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze zaak is gekend onder het rolnummer RvV X.

Op 21 oktober 2022, 22 oktober 2022 omstreeks 14u57 en omstreeks 20u50, op 23 oktober 2022 en op 24 oktober 2022 verrichtte de politie een controle op het door verzoeker gecommuniceerde adres en verzoeker kon niet worden aangetroffen.

Op 18 januari 2023 nam de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: verweerder) de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BETEKENING VERLENGING VAN DE OVERDRACHTSTERMIJN VAN DE DUBLINTRANSFER

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten K. A. M N geboren te Gaza, op (...).09.1997 en van nationaliteit te zijn: Palestina het voorwerp is van de beslissing van verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de Dublinprocedure dd. 18.01.2023 (1)

Overwegende dat op 22.09.2022 een akkoord werd bekomen van lidstaat Zweden op grond van artikel 18(1)d van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 Van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (Dublin Verordening).

Overwegende dat artikel 29.1 van de Dublinverordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden.

Overwegende dat artikel 29.2 van de Dublin Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Overwegende dat artikel 9.2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29.2 van de Dublin Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet gesteld worden voor het einde van de oorspronkelijke termijn.

Overwegende dat betrokkene op 29.09.2022 een beslissing 'bijlage 26quater' werd betekend waarbij geoordeeld werd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.*

Overwegende dat op 18.01.2023 werd beslist de overdrachtstermijn te verlengen op basis van artikel 29.2 van de Dublin Verordening omdat:

De betrokkene was op 27.09.2022 het voorwerp van een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Hij kreeg op 29.09.2022 rechtstreeks kennis van deze beslissing in het opvangcentrum te Zaventem.

Op 29.09.2022 deelde de ICAM-coach, werkzaam in Zaventem, mee dat betrokkene het opvangcentrum verliet en zou gaan verblijven op het privéadres [...] Schoten. Op 03.10.2022 bevestigde de advocaat van betrokkene per mail dat hij zou gaan verblijven op het privéadres [...] Schoten. Op 04.10.2022 deelde de betrokkene per aangetekende brief mee dat hij zou gaan verblijven te [...] Schoten

De politie van de zone Schoten verrichtte op 21.10.2022 omstreeks 16u05 een eerste woonstcontrole op het bovenvermelde adres in Schoten. De betrokkene werd bij deze controle niet aangetroffen, de politie

sprak telefonisch met betrokkene via een andere bewoner van het pand. Uit het telefonisch gesprek tussen betrokkene en de politiediensten blijkt dat betrokkene in Brussel zou zijn en hij zich niet naar de politiediensten zal begeven zonder consult van zijn advocaat. De bewoners van het pand verklaarden aan de politiediensten dat betrokkene op een matje in de woonkamer zou slapen. De politiediensten stelden vast dat betrokkene zijn naam op de bel/postbus aanwezig was. Op 22.10.2022 omstreeks 14u57 verrichtte de politie van de zone Schoten opnieuw een woontscontrole te [...] Schoten'. De betrokkene werd bij deze controle niet aangetroffen, volgens een andere bewoner is betrokkene nog steeds in Brussel. De politie van zone Schoten voerde op 22.10.2022 omstreeks 20u50 opnieuw een woonstcontrole uit op het bovenvermelde adres in Schoten, er werd niet open gedaan en de betrokkene werd niet aangetroffen. De politie van de zone Schoten verrichtte op 23.10.2022 omstreeks 09u57 een woonstcontrole uit op het bovenvermelde adres in Schoten, er werd niet open gedaan en de betrokkene werd niet aangetroffen. De politie van de zone Schoten verrichtte op 24.10.2022 omstreeks 17u50 een laatste woonstcontrole uit op het bovenvermelde adres in Schoten, er werd niet open gedaan en de betrokkene werd niet aangetroffen.

De betrokkene diende op 27.10.2022 een verzoek tot vernietiging van de beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) d.d. 27.09.2022 in. In het verzoekschrift wordt gemeld dat de betrokkene verblijft te [...] Schoten' en wat de beroepsprocedure betreft woonplaats kiest te [...] Sint-Gillis' te weten het adres van het kabinet van zijn advocaat.

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats en het niet aan onze diensten toekomt uit te zoeken waar de betrokkene al dan niet effectief verblijft.

Onze diensten zijn niet gehouden tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de betrokkene inzake zijn verblijfplaats(en) en vinden hieromtrent steun in de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak C163/17 (*Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland") van 19.03.2019 en meer bepaald in overweging 61: "Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat".

De betrokkene maakte geen nieuwe verblijfplaats meer bekend en nam geen contact op met onze diensten. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient de verantwoordelijke lidstaat conform artikel 29(2) van de Dublin III Verordening in kennis te worden gesteld dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en te worden gevraagd de overdrachtstermijn te verlengen tot maximum 18 maanden."

2. Onderzoek van het beroep

In het enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 18 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 6, 24, 27 en 29 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 1 en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij licht het middel toe als volgt:

"1. La décision attaquée se fonde sur l'article 29, §2 du Règlement Dublin III et décide de prolonger le délai qui est imparti à la Belgique pour exécuter le transfert du requérant vers la Suède à dix-huit mois.

2. L'article 29, paragraphe 2, du Règlement Dublin III, lequel porte que « Si le transfert n'est pas exécuté dans le délai de six mois [à compter de l'acceptation par un autre Etat membre de la requête aux fins de prise en charge ou de reprise en charge de la personne concernée], l'Etat membre responsable est libéré

de son obligation de prendre en charge ou de reprendre en charge la personne concernée et la responsabilité est alors transférée à l'Etat membre requérant. Ce délai peut être porté à un an au maximum s'il n'a pas pu être procédé au transfert en raison d'un emprisonnement de la personne concernée ou à dix-huit mois au maximum si la personne concernée prend la fuite ».

La Cour de Justice de l'Union européenne a considéré, dans un arrêt rendu le 19 mars 2019, que « S'agissant du point de savoir dans quelles conditions il peut être considéré que le demandeur « prend la fuite », au sens de l'article 29, paragraphe 2, seconde phrase, du règlement Dublin III, il convient de constater que ce règlement ne contient pas de précisions à ce sujet. En effet, le règlement Dublin III ne contient pas de définition de la notion de « fuite » et aucune de ses dispositions ne spécifie expressément si cette notion suppose que l'intéressé ait eu l'intention de se soustraire à l'emprise des autorités afin de faire échec à son transfert. Or, conformément à une jurisprudence constante de la Cour, il découle de l'exigence d'une application uniforme du droit de l'Union que, dans la mesure où une disposition de celui-ci ne renvoie pas au droit des Etats membres en ce qui concerne une notion particulière, cette dernière doit trouver, dans toute l'Union, une interprétation autonome et uniforme qui doit être recherchée en tenant compte non seulement des termes de la disposition concernée, mais également de son contexte et de l'objectif poursuivi par la réglementation dont cette disposition fait partie (arrêt du 8 mars 2018, *DOCERAM*, C-395/16, EU:C:2018:172, point 20 et jurisprudence citée) » (Affaire C-163/17, *Abubacarr Jawo — Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg*, 19 mars 2019, §§ 53-55).

La Cour de Justice de l'Union européenne a en outre précisé, dans l'affaire précitée, que « f 56 ri cet égard, il ressort du sens ordinaire du terme « fuite », qui est employé dans la plupart des versions linguistiques de l'article 29, paragraphe 2, seconde phrase, du règlement Dublin III et qui implique la volonté de la personne concernée d'échapper à quelqu'un ou de se soustraire à quelque chose, à savoir, dans le présent contexte, aux autorités compétentes et, ainsi, à son transfert, que cette disposition n'est en principe applicable que lorsque cette personne se soustrait délibérément à ces autorités. L'article 9, paragraphe 1, du règlement d'exécution vise d'ailleurs, parmi les causes possibles de report d'un transfert, le fait que « le demandeur s'est soustrait à l'exécution du transfert », ce qui implique l'existence d'un élément intentionnel. De même, l'article 2, sous n), du règlement Dublin III définit la notion de « risque de fuite » en se référant, dans certaines versions linguistiques telles que la version en langue allemande, à la crainte que l'intéressé « se soustraie » par la fuite à la procédure de transfert. f...) § 59 Compte tenu de cet objectif de célérité, le délai de transfert de six mois fixé à l'article 29, paragraphe 1 et paragraphe 2, première phrase, du règlement Dublin III vise à assurer que la personne concernée soit effectivement transférée le plus rapidement possible vers l'Etat membre responsable de l'examen de sa demande de protection internationale, tout en laissant, eu égard à la complexité pratique et aux difficultés organisationnelles qui s'attachent à la mise en œuvre du transfert de cette personne, le temps nécessaire aux deux Etats membres concernés pour se concerter en vue de la réalisation de ce transfert et, plus précisément, à l'Etat membre requérant pour régler les modalités de réalisation du transfert (voir, en ce sens, arrêt du 29 janvier 2009, *Petrosian*, C-19/08, EU:C:2009:41, point 40). § 60 C'est dans ce contexte que l'article 29, paragraphe 2, seconde phrase, du règlement Dublin III permet, à titre exceptionnel, la prolongation de ce délai de six mois, afin de tenir compte du fait qu'il est matériellement impossible pour l'Etat membre requérant de procéder au transfert de la personne concernée en raison de l'emprisonnement ou de la fuite de celle-ci [...] § 70 Eu égard à l'ensemble des considérations qui précèdent, il convient de répondre à la première question de la manière suivante : — L'article 29, paragraphe 2, seconde phrase, du règlement Dublin III doit être interprété en ce sens qu'un demandeur « prend la fuite », au sens de cette disposition, lorsqu'il se soustrait délibérément aux autorités nationales compétentes pour procéder à son transfert, afin de faire échec à ce dernier. Il peut être présumé que tel est le cas lorsque ce transfert ne peut être mis à exécution en raison du fait que ce demandeur a quitté le lieu de résidence qui lui a été attribué sans avoir informé les autorités nationales compétentes de son absence, à condition qu'il ait été informé de ses obligations à cet égard, ce qu'il appartient à la juridiction de l'envoi de vérifier. Ledit demandeur conserve la possibilité de démontrer que le fait qu'il n'a pas avisé ces autorités de son absence est justifié par des raisons valables et non pas par l'intention de se soustraire à ces autorités. [...] ».

L'article 2, n) du Règlement Dublin III, dispose quant à lui qu'« Aux fins du présent règlement, on entend par ; [...] n) « risque de fuite », dans un cas individuel, l'existence de raisons, fondées sur des critères objectifs définis par la loi, de craindre la fuite d'un demandeur, un ressortissant de pays tiers ou un apatride qui fait l'objet d'une procédure de transfert ».

Au vu de ces dispositions et de cet enseignement, il est acquis que, d'une part, la notion de « fuite » implique, pour le ressortissant d'un pays tiers faisant l'objet d'une procédure de transfert, une volonté de

se soustraire aux autorités dans le but d'échapper au dit transfert, et d'autre part, qu'afin de déterminer si une telle personne a effectivement « fui », il y a lieu de procéder à une appréciation individuelle de la situation de la personne au regard des éléments objectifs propres au cas d'espèce.

3

En l'espèce, l'acte attaqué considère que le requérant aurait pris la fuite et fonde cette appréciation sur les contrôles effectués par la police de Schoten entre les 21 et 24 octobre 2022 qui ne lui ont pas permis de le trouver à l'adresse indiquée ni de l'arrêter comme l'ordre lui avait été donné par la partie défenderesse en date du 21 octobre 2022 (pièce 5). La partie défenderesse ajoute que lorsque la police s'est présentée à l'adresse entre les 21 et 24 octobre 2022, on ne lui a pas ouvert la porte et le requérant n'a pas été trouvé. Enfin, la partie défenderesse précise encore que le requérant n'a pas fait savoir qu'il aurait eu une autre adresse de résidence que celle de Schoten et n'aurait plus pris contact avec les services de la partie défenderesse, pour conclure qu'il se serait soustrait à l'emprise de l'administration et aurait pris la fuite.

4.

La motivation de l'acte attaqué apparaît à cet égard tantôt insuffisante, tantôt erronée.

Il échet tout d'abord de préciser que le requérant a été tout à fait transparent avec le coach-ICAM qu'il a rencontré le 29 septembre 2022 : il l'a informé de son intention d'introduire un recours contre la décision de transfert (annexe 26quater) et de quitter le centre d'accueil pour une adresse privée chez un ami à Schoten, adresse que lui et son avocat ont confirmé par courrier recommandé et par mail les 3 et 4 octobre 2022.

Ensuite, compte tenu de la précarité de cet hébergement — il s'agit de l'adresse du logement d'un ami qui a accepté de mettre un matelas dans le salon pour le dépanner —, le conseil du requérant a pris la peine, en date du 6 octobre 2022, d'inviter la partie défenderesse à lui réserver copie de toute correspondance ou convocation qui lui serait destinée (pièce 4).

Pourtant, malgré cette invitation expresse, aucune correspondance ou convocation n'a été adressée au conseil du requérant afin de l'informer d'un éventuel projet d'exécution de la décision de transfert vers la Suède. Les contrôles de résidence s'accéléraient entre le 21 et le 24 octobre 2022, le requérant s'est interrogé sur les motifs de cette pression policière et a contacté son conseil à ce sujet. Ce dernier a dès le 24 octobre 2022 interrogé la partie défenderesse sur le motif de ces contrôles (pièce 6). Pour toute réponse, il lui a été dit qu'il s'agissait d'une vérification d'adresse (pièce 6).

Il ressortait donc de cet échange qu'aucun projet d'exécution de la décision de transfert vers la Suède n'avait été porté à la connaissance du requérant ou de son conseil à ce stade.

Pourtant, après consultation du dossier administratif, le conseil du requérant a constaté, contrairement à ce qui lui avait été répondu, qu'un projet d'arrestation du requérant en vue de son placement en centre fermé était en cours (et gardé secret) (pièce 5) ! Le conseil du requérant s'en est ému dans un courriel du 22 novembre 2022 et a rappelé à l'administration qu'il ne lui appartenait pas de tromper les administrés sur les motifs des contrôles policiers (pièce 6).

La motivation de l'acte attaqué est donc erronée lorsqu'elle allègue que le requérant n'aurait plus pris contact avec elle après le 24 octobre 2022. En outre, l'acte attaqué passe totalement sous silence que le conseil du requérant n'a cessé d'interroger la partie défenderesse sur l'existence ou non d'un projet d'exécution du transfert Dublin était en cours, en vain.

N'ayant jamais informé le conseil du requérant ni le requérant lui-même de ce projet de transfert, la partie défenderesse est bien mal placée pour lui reprocher de s'être soustrait aux autorités dans le but d'échapper au dit transfert.

Si la partie défenderesse voulait mettre en œuvre une telle procédure de transfert, il lui appartenait d'en informer le requérant non seulement en lui adressant une convocation ou un courrier, mais également en informant son conseil dès lors que la partie défenderesse et ce dernier échangeaient quotidiennement au sujet de l'objet des contrôles policiers (pièce 6).

Le requérant, qui a conservé jusqu'à ce jour son adresse précaire chez son ami à Schoten, aurait été touché par toute courrier qui lui aurait été adressé à cet adresse, tout comme il a été touché le 8 février 2023 par la décision litigieuse, notifiée à cette même adresse !

Les éléments propres à la situation du requérant et aux rétroactes de la procédure ne permettent donc pas de conclure que le requérant se serait délibérément soustrait aux autorités dans le but d'échapper au transfert et aurait ainsi pris la fuite. Certes, son hébergeur n'a jamais voulu ouvrir la porte lorsque la police de Schoten s'est présentée à l'adresse indiquée, mais il s'agit du droit inconditionnel de son hébergeur (inviolabilité du domicile) à défaut pour la police de présenter un mandat d'arrêt. Certes, la police ne l'a pas trouvé physiquement mais le requérant a toujours réagi aux sollicitations de la police par la voix de son conseil (pièces 4 et 6) et s'est toujours tenu à disposition des autorités' (et aucune convocation ni correspondance ne lui a été adressée après les visites infructueuses de la police).

La partie défenderesse se garde d'ailleurs bien d'expliquer pourquoi elle n'a pas accompli de nouvelles démarches en ce sens entre le 24 octobre 2022 et 18 janvier 2023, tel qu'envoyer une convocation au requérant ou répondre au conseil du requérant, si son intention était réellement de poursuivre la procédure de transfert. Le fait qu'il n'y avait plus de place réservée pour le requérant dans le centre fermé 127bis après le 26 octobre 2022 (pièce 5) ne saurait justifier pareille inertie.

Il résulte de l'ensemble des développements qui précèdent que l'acte attaqué a violé l'article 29, §2, du Règlement Dublin III, ou à tout le moins méconnu la notion de fuite visée à cet article tel qu'interprétée par la Cour de justice dans son arrêt Jawo. La motivation paraît en tout état de cause insuffisante, incomplète et erronée à certains égards et ne satisfait donc pas aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991.

Le moyen paraît donc fondé."

Verzoeker voert aan dat artikel 29, § 2 van de Dublin III-verordening de rechtsgrond vormt van de bestreden beslissing, citeert deze bepaling en citeert uit het arrest Jawo van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 (zaak C-163/17) aangaande het begrip "ondergedoken". Hij wijst ook op artikel 2, n van de Dublin III-verordening. Verzoeker leidt hieruit af dat "ondergedoken zijn" inhoudt dat er een wil bestaat om zich te onttrekken aan de autoriteiten met de bedoeling te ontsnappen aan de overdracht en aan de andere kant moet een individuele appreciatie gebeuren van de situatie van de persoon op basis van objectieve elementen eigen aan de zaak.

Volgens verzoeker is de motivering van de bestreden beslissing zowel onafdoende als verkeerd. De gemachtigde had moeten preciseren dat verzoeker transparant is geweest met de ICAM-coach die hij heeft ontmoet op 29 september 2022. Hij heeft hem geïnformeerd over het feit dat hij in beroep zou gaan tegen het overdrachtsbesluit en naar een privéadres zou verhuizen bij een vriend in Schoten. Dit adres hebben hij en zijn advocaat per aangetekende zending en per mail kenbaar gemaakt op 3 en 4 oktober 2022. Op 6 oktober 2022 heeft de raadsman eveneens aan de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd dat hij een kopie zou krijgen van elke correspondentie of convocatie gericht aan verzoeker. Ondanks dit verzoek werd geen enkele correspondentie of convocatie gericht aan de raadsman om hem te informeren over de bedoeling om het overdrachtsbesluit naar Zweden uit te voeren. Gezien er verschillende controles waren tussen 21 en 24 oktober 2022 heeft de raadsman contact opgenomen met de Dienst Vreemdelingenzaken om de motieven te kennen van deze politiecontroles waarbij werd gesteld dat het om adrescontroles ging. Er werd bijgevolg niet aan de raadsman, noch aan verzoeker meegedeeld dat het de bedoeling was verzoeker naar Zweden over te dragen. Nochtans bleek na verificatie van het administratief dossier dat het niet ging om een woonstcontrole maar wel om het aanhouden van verzoeker met het oog op het plaatsen in het gesloten centrum. De raadsman heeft dienaangaande een schrijven van 22 november 2022 gericht aan het bestuur waarin hij stelde dat het niet correct was de rechtsonderhorigen te bedriegen wat betreft de motieven van de politiecontroles.

Volgens verzoeker is de motivering van de bestreden beslissing dan ook verkeerd nu er wordt gesteld dat verzoeker geen contact meer heeft genomen sinds 24 oktober 2022. Er wordt geen melding van gemaakt dat de raadsman het bestuur voortdurend heeft bevraagd over het bestaan of niet van een plan ter uitvoering van de Dublinoverdracht. Nu het bestuur nooit de raadsman noch verzoeker heeft geïnformeerd over de bedoeling over te dragen, acht verzoeker verweerder slecht geplaatst dat hij verzoeker verwijt zich te hebben onttrokken aan de autoriteiten om te ontsnappen aan de overdracht.

Het bestuur had verzoeker dienaangaande moeten informeren of hem dienaangaande moeten oproepen evenals de raadsman nu deze bijna dagelijks met het bestuur mails uitwisselde over de bedoeling van de politiecontroles.

Indien een schrijven zou gericht geweest zijn aan verzoeker, dan had hij dit zeker ontvangen, nu hij ook de bestreden beslissing op dat adres heeft ontvangen. Verzoeker leidt uit het voorgaande af dat de elementen eigen aan de zaak niet toelaten te concluderen dat hij zich opzettelijk zou onttrokken hebben aan de autoriteiten met de bedoeling te ontsnappen aan de overdracht en dus ondergedoken zou zijn. Het is correct dat degene die onderdak biedt aan verzoeker nooit de deur heeft willen opendoen voor de politie, nu de politie geen aanhoudingsmandaat had. Daarnaast kon de politie verzoeker niet fysiek aantreffen maar verzoeker heeft steeds via zijn raadsman gereageerd op de bezoeken van de politie en heeft zich steeds ter beschikking gehouden van de autoriteiten (er werden geen enkele convocaties noch correspondentie aan verzoeker gericht na de vruchteloze pogingen van de politie). Verder had de gemachtigde van de Dienst Vreemdelingenzaken nog kunnen toelichten waarom er geen verdere stappen werden ondernomen tussen 24 oktober en 18 januari 2023, zoals het opsturen van een convocaties of het antwoorden aan de raadsman van verzoeker over de bedoeling om de overdrachtsprocedure al dan niet verder te zetten. Het feit dat er nadien geen plaats meer werd gereserveerd voor verzoeker in het gesloten centrum na 26 oktober 2022 kan een dergelijke inertie niet rechtvaardigen, aldus verzoeker.

Verzoeker concludeert tot een schending van artikel 29 van de Dublin III-verordening aangezien verweerder het begrip "onderduiken" niet heeft geïnterpreteerd op een wijze zoals uitgelegd door het Hof van Justitie in zijn arrest Jawo. De motivering is onafdoende, niet compleet en verkeerd waardoor het ook niet voldoet aan de vereisten van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Beoordeling

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 18 en 47 van het Handvest, de artikelen 6 (waarborgen voor minderjarigen), 24 (indiening terugnameverzoek als in de verzoekende lidstaat geen nieuw verzoek wordt ingediend) en 27 (rechtsmiddelen) van de Dublin III-verordening en artikel 1 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden. Deze onderdelen van het middel zijn dan ook onontvankelijk.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Zoals verzoeker aangeeft, impliceert dit dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoeker bespreekt de motieven in zijn middel waardoor hij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt in geen geval aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de motieven wordt beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, zijnde artikel 29 van de Dublin III-verordening.

Deze bepaling luidt als volgt:

“

1. *De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.*

Als overdrachten aan de verantwoordelijke lidstaat plaatsvinden in de vorm van een gecontroleerd vertrek of onder geleide, dragen de lidstaten er zorg voor dat dit op humane wijze gebeurt, met volledige eerbiediging van de grondrechten en de menselijke waardigheid.

2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Uit het administratief dossier blijkt dat Zweden zich akkoord heeft verklaard met het terugnameverzoek op 22 september 2022. Bijgevolg verstreek in principe op 22 maart 2023 de termijn van zes maanden waarbinnen de gemachtigde ertoe was gehouden verzoeker over te dragen aan Zweden (artikel 29, 1 van de Dublin III-verordening). Echter op 18 januari 2023 besliste verweerder dat verzoeker als ondergedoken kan worden beschouwd en dat bijgevolg de overdrachtstermijn tot 18 maanden kon verlengd worden.

Kernvraag is aldus of verweerder op 18 januari 2023 inderdaad op regelmatige wijze heeft vastgesteld dat verzoeker was ondergedoken.

Uit het voormelde arrest Jawo, waarop beide partijen zich baseren, blijkt dat de Dublin III-verordening de bepaling “onderduiken” niet definieert (punt 53); dat deze bepaling in beginsel slechts van toepassing is als de persoon zich opzettelijk onttrekt aan de autoriteiten (punt 56); dat de autoriteiten evenwel niet het bewijs moeten leveren dat de persoon werkelijk de bedoeling had zich te onttrekken teneinde zijn overdracht te voorkomen (punt 57); dat artikel 29, lid 2 het enkel in uitzonderlijke gevallen mogelijk maakt de termijn te verlengen (punt 60); dat in geval een vreemdeling de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten op de hoogte te brengen, de bedoeling om zich te onttrekken kan worden verondersteld, op voorwaarde evenwel dat deze persoon naar behoren werd ingelicht over de verplichtingen die dienaangaande op hem rusten (punt 62) en dat volgens artikel 7, lid 5 van de Opvangrichtlijn lidstaten van een verzoeker mogen verlangen dat ze hun adres bekend maken en adreswijzigingen onverwijld aan de autoriteiten doorgeven.

De Raad kan verzoeker volgen waar hij stelt dat “ondergedoken zijn” onder meer inhoudt dat er een wil bestaat om zich te onttrekken aan de autoriteiten met de bedoeling te ontsnappen aan de overdracht en aan de andere kant dat een individuele appreciatie van de situatie van de persoon moet gebeuren op basis van objectieve elementen eigen aan de zaak.

Verweerder motiveert dat verzoeker op 29 september 2022 kennis kreeg van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), dat hij aan de ICAM-coach heeft meegedeeld dat hij op een privéadres te Schoten zou gaan verblijven. Het adres werd eveneens bevestigd door verzoekers raadsman en werd ook door verzoeker per aangetekend schrijven meegedeeld. Vervolgens motiveert verweerder dat de politie vijf woonstcontroles heeft uitgevoerd, meer bepaald op 21 oktober 2022, op 22 oktober 2022 omstreeks 14u57 en omstreeks 20u50, op 23 oktober 2022 en op 24 oktober 2022. De deur werd niet open gedaan en verzoeker werd niet aangetroffen. Bij de eerste controle sprak de politie telefonisch met verzoeker via een andere bewoner van het pand. Uit het gesprek bleek dat verzoeker in Brussel was en hij zich niet naar de politie zou begeven zonder consult van zijn advocaat. De naam van verzoeker was op de bel of postbus aanwezig. Op 27 oktober 2022 diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in tegen de voormelde bijlage 26quater. In het verzoekschrift wordt als feitelijke woonplaats hetzelfde adres meegedeeld. Verweerder vervolgt dat het aan verzoeker toekomt correcte informatie te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats en het niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt uit te zoeken waar verzoeker al dan niet effectief verblijft. Hij stipt aan dat volgens het arrest Jawo de autoriteiten evenwel niet het bewijs moeten leveren dat de persoon werkelijk de bedoeling had zich te onttrekken teneinde zijn overdracht te voorkomen. Verweerder vervolgt nog dat verzoeker geen nieuwe verblijfplaats heeft bekend gemaakt en geen contact nam met de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij concludeert tot het verdwijnen van verzoeker en tot het verlengen van de overdrachtstermijn tot 18 maanden.

De Raad kan verzoeker niet volgen dat de gemachtigde in casu niet afdoende of verkeerd heeft gemotiveerd dat verzoeker als ondergedoken moet worden beschouwd en dat bijgevolg de termijn voor de overdracht kon verlengd worden tot 18 maanden.

Anders dan verzoeker voorhoudt, heeft de gemachtigde wel gemotiveerd dat de ICAM-coach op de hoogte werd gebracht dat verzoeker het opvangcentrum ging verlaten en zou gaan verblijven op een specifiek privéadres en dat dit adres zowel door verzoeker als zijn advocaat per aangetekende zending en per mail werd meegedeeld.

Vervolgens moet de Raad vaststellen dat er maar liefst vijf woonstcontroles werden verricht op het door verzoeker en diens raadsman gecommuniceerde adres door de politie in opdracht van de Dienst Vreemdelingenzaken en dit op verschillende dagen en op verschillende tijdstippen. Er wordt ook niet betwist dat bij de eerste wooncontrole de politie via een andere bewoner van het pand telefonisch contact heeft gehad met verzoeker en dat verzoeker stelde zich niet naar de politiediensten te zullen begeven zonder consult met de advocaat. Nu de politie maar liefst vijf keer op verschillende dagen, waarbij ook nog verschillende uren werden gehanteerd, verzoeker niet kon aantreffen op het nochtans door hem en zijn raadsman gecommuniceerde adres en verzoeker ook geen nieuwe verblijfplaats had bekend gemaakt en bovendien zelf heeft verklaard zich niet naar de politiediensten te zullen begeven zonder consult met zijn raadsman, kan verweerder rechtmatig vaststellen dat verzoeker "ondergedoken" is in de zin van artikel 29, 2 van de Dublin III-verordening en in lijn met het arrest Jawo de termijn verlengen tot 18 maanden.

Het verder betoog van verzoeker komt er in hoofdzaak op neer dat de raadsman regelmatig contact opgenomen heeft met de Dienst Vreemdelingenzaken, gevraagd had naar het doel van de woonstcontroles van de politie en ten onrechte niet het antwoord heeft gekregen dat de bedoeling van de woonstcontroles erin bestond verzoeker over te dragen. Hij meent in essentie dat verweerder verzoeker had moeten oproepen of hem of zijn raadsman een schrijven had moeten richten waarin verweerder had moeten zeggen dat het zijn bedoeling was om het overdrachtsbesluit uit te voeren.

De Raad kan dit betoog niet volgen. Uit artikel 29, 1 van de Dublin III-verordening blijkt dat België er in principe toe gehouden is zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek verzoeker over te dragen aan Zweden. Indien het bestuur daar niet in slaagt, wordt België in principe zelf verantwoordelijk. Uit deze bepaling, en meer bepaald de termen "zodra dat praktisch mogelijk is", blijkt dat van de overdragende lidstaat wordt verwacht dat zij vaart zet achter het uitvoeren van het overdrachtsbesluit. Dit blijkt eveneens uit de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie en onder meer uit punt 59 van het arrest Jawo waarin het Hof van Justitie nogmaals benadrukt dat *"gelet op deze doelstelling van een snelle behandeling [...] met de in artikel 29, lid 1 en lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening bepaalde overdrachtstermijn [wordt] beoogd ervoor te zorgen dat de betrokken persoon zo snel mogelijk daadwerkelijk wordt overgebracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van diens verzoek om internationale bescherming, en tegelijkertijd – gelet op de aan de overdracht verbonden praktische complicaties en organisatorische problemen – de beide betrokken lidstaten de nodige tijd te geven om overleg te plegen over de totstandbrenging van de overdracht, en meer in het bijzonder de verzoekende lidstaat in staat te stellen de wijze waarop de overdracht zal plaatsvinden te regelen (zie in die zin arrest van 29 januari 2009, Petrosian, C 19/08, EU:C:2009:41, punt 40)."* (eigen onderlijnen) Ook al moet verweerder op zorgvuldige wijze tot de vaststelling komen dat een rechtsonderhorige is ondergedoken, houdt dit geenszins in dat van verweerder kan verwacht worden dat hij voor het overgaan van het daadwerkelijk uitvoeren van het overdrachtsbesluit voor elke woonstcontrole de raadsman of verzoeker zelf eerst over die bedoeling zou moeten informeren, ook niet als een raadsman daar uitdrukkelijk om heeft gevraagd, of verzoeker daar afzonderlijk zou moeten voor oproepen. Bijgevolg kon verweerder in casu, gezien de objectieve vaststellingen van de politie, verzoeker als ondergedoken beschouwen, ook zonder de raadsman of verzoeker uitdrukkelijk te informeren over het plan het overdrachtsbesluit te willen uitvoeren.

Het is immers zo dat van zodra verzoeker kennis heeft gekregen van het overdrachtsbesluit, zijnde de bijlage 26quater of de "beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten", verzoeker weet - of middels info van zijn gespecialiseerde raadsman in casu hoort te weten - dat het de plicht is van verweerder om hem "zodra dat praktisch mogelijk is" of "zo snel mogelijk" op humane wijze daadwerkelijk over te dragen naar de verantwoordelijke lidstaat.

De Raad volgt dan ook niet dat het bestuur op bedrieglijke wijze zou geantwoord hebben aan de raadsman dat de vijf politiecontroles die hebben plaats gevonden woonstcontroles waren. Het waren inderdaad woonstcontroles die, blijkens het administratief dossier, weliswaar tot doel hadden verzoeker aan te houden en over te brengen naar een gesloten centrum met het oog op zijn overdracht. Echter, indien men een overdrachtsbesluit heeft gekregen en zelf kenbaar heeft gemaakt hieraan niet vrijwillig gevolg te zullen geven -hetgeen het recht is van verzoeker die ook het overdrachtsbesluit zelf wenste aan te vechten-, kan men verweerder niet ten kwade duiden gevolg te geven aan zijn plicht blijkens artikel 29, 2 van de Dublin

III-verordening opdracht te geven aan de politie tot het uitvoeren van woonstcontroles met het oog op het gedwongen uitvoeren van het overdrachtsbesluit. Het willen indienen of indienen van een beroep tegen het overdrachtsbesluit heeft immers geen schorsende werking.

Verzoeker gaat verder niet akkoord met het motief van verweerder dat hij geen contact meer heeft opgenomen met de Dienst Vreemdelingenzaken aangezien zijn raadsman na de laatste controle die plaatsvond op 24 oktober 2022 wel nog regelmatig contact heeft opgenomen, teneinde van de Dienst Vreemdelingenzaken te vernemen of er al dan niet een plan was om de Dublinoverdracht uit te voeren. Echter, teneinde tot een daadwerkelijke overdracht van verzoeker te kunnen overgaan aan de verantwoordelijke lidstaat, is het feit dat de raadsman nog via e-mail contact heeft genomen met de Dienst Vreemdelingenzaken in casu niet relevant, aangezien de gemachtigde in het motief duidelijk doelt op contact met “de betrokkene” of verzoeker zelf. Immers de mailconversaties van de raadsman waren er in casu niet op gericht noodzakelijke informatie te verschaffen om de daadwerkelijke persoonlijke overdracht van verzoeker te kunnen bewerkstelligen, hetgeen ook van een raadsman niet redelijkerwijs kan worden verwacht. Zoals de raadsman zelf herhaaldelijk stelt, waren zijn e-mails erop gericht informatie te verkrijgen over het bestaan of niet van een plan ter uitvoering van de Dublinoverdracht. De Raad moet er evenwel op wijzen dat verweerder volgens artikel 29 van de Dublin III-verordening per definitie na het nemen van het overdrachtsbesluit het plan moet hebben de Dublinoverdracht uit te voeren, en dit van zodra dat praktisch mogelijk is. Verzoeker heeft ten overvloede ook geen elementen aangehaald in de zin van artikel 9, lid 1 van de uitvoeringsverordening, als mogelijke redenen voor uitstel van zijn overdracht.

Het feit dat verzoeker de thans bestreden beslissing heeft ontvangen op het door hem aan de Dienst Vreemdelingenzaken gecommuniceerde adres, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Het volstaat immers niet om enkel een adres kenbaar te maken, men moet er ook daadwerkelijk verblijven zodat de Belgische autoriteiten aan hun verplichting kunnen voldoen om verzoeker, zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het overname- of terugnameverzoek, over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat.

De Raad erkent het recht van de eigenaar van het pand waar verzoeker verbleef om geen toegang te verschaffen aan de politie. Echter, het feit dat verzoeker vijf keer op verschillende dagen en op verschillende tijdstippen niet kon worden aangetroffen op het door hem en zijn raadsman gecommuniceerde adres en het feit dat verzoeker telefonisch aan de politie duidelijk heeft gemaakt zich niet naar de politie te zullen begeven zonder consult van zijn advocaat is voldoende om op regelmatige wijze te besluiten dat verzoeker als ondergedoken kan worden beschouwd. Het feit dat verzoeker heeft gereageerd “bij monde van zijn raadsman” is niet dienstig. Waar verzoeker evenwel in voetnoot stelt dat hij zich op 27 oktober 2022 ook persoonlijk is gaan aanmelden bij de politie in Schoten maar dat de politie hem na twee uur heeft gezegd te vertrekken zonder enige informatie, bevat het administratief dossier daar geen begin van bewijs van. Ook bij het verzoekschrift voegt verzoeker geen begin van bewijs van deze spontane melding bij de politie te Schoten.

Waar verzoeker nog stelt dat niet blijkt dat er tussen 24 oktober 2022 en 18 januari 2023 nog verdere pogingen zijn ondernomen om een oproeping te sturen of om te antwoorden op de vraag van de raadsman of het de bedoeling is de overdracht uit te voeren, heeft de Raad supra reeds toegelicht dat het sturen van oproepingen of het voorafgaandelijk melden dat een woonstcontrole tot doel heeft een overdrachtsbesluit uit te voeren geen voorwaarden zijn vooraleer verweerder een persoon als “ondergedoken” kan beschouwen. Waar verzoeker het nog heeft over “inertie” na 26 oktober 2022 aangezien er geen plaats meer was voor verzoeker in het gesloten centrum, wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie in punt 59 van het voormelde arrest Jawo begrip toont voor de aan de overdracht verbonden praktische complicaties en organisatorische problemen voor de lidstaten.

De Raad acht de motieven van de bestreden beslissing afdoende en niet incorrect of onvolledig.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 in het licht van artikel 29, 2 van de Dublin III-verordening blijkt niet.

Het middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van

21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES